

Συγκέντρωση/Πορεία 6 Δεκέμβρη (Αγρίνιο) – ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ



ΣΤΙΣ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΜΕΓΑΛΩΣΑΜΕ ΑΠΟΤΟΜΑ
ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΝΑ
ΣΥΡΡΙΚΝΩΝΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ
ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ

14 χρόνια έχουν περάσει από την κρατική δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα με την πλήρη κάλυψη και συνδρομή του επίσης μπάτσου Σαραλιώτη. Τη νύχτα της 6ης Δεκέμβρη 2008 και τις μέρες που ακολούθησαν φάνηκε πως οι εξεγέρσεις όχι μόνο δεν είναι ουτοπία, αλλά γιγαντώνουν τον κόσμο του αγώνα και συρρικνώνουν το κράτος, το κεφάλαιο και τους προστάτες τους. Οι εφεδρείες όμως των εξουσιαστών φάνηκαν ανυπέβλητες και επανέφεραν την «ομαλότητα». Μια ομαλότητα γεμάτη διαδοχικές κρίσεις, εντεινόμενη εργασιακή εκμετάλλευση, αστυνομική και έμφυλη βία, κρατική καταστολή, εργατικά ατυχήματα, «ναυάγια»-δολοφονίες μεταναστών στη Μεσόγειο, συνεχή καταπάτηση των δικαιωμάτων των κρατουμένων και τόσα ακόμα κομμάτια που συνθέτουν την κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Από την ημέρα που η σφαίρα του μπάτσου Κορκονέα διαπέρασε την καρδιά του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου μέχρι και σήμερα, η καταστολή του κράτους έχει αλλάξει πρόσωπα και τακτικές, αλλά παραμένει το ίδιο βάρβαρη. Το καθεστώς σε κατάσταση μόνιμης εξαίρεσης, έχοντας ενσωματώσει πλήρως τα περιεχόμενα του φασισμού και υιοθετώντας τις πολιτικές του μίσους, επιχειρεί να επαναπροσδιορίσει τις συστημικές και κοινωνικές ισορροπίες και να θωρακίσει την επικυριαρχία του. Όμως ο κόσμος του αγώνα θα διαταράσσει συνέχεια αυτή την επιβεβλημένη ομαλότητα. Μέχρι οι ρωγμές που επιφέρει να τη συντρίψουν. Κόντρα στην παραίτηση, την ιδιώτευση και την απάθεια, δεν συνηθίζουμε ούτε το φόβο, ούτε τη μυρωδιά θανάτου.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ, ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

Συγκέντρωση στο πρωτοδικείο Άρτας για το θάνατο του εργάτη Χρήστου Ζορμπά

Ολοκληρώθηκε σήμερα στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Άρτας η δίκη για την ανθρωποκτονία από αμέλεια του Χρήστου Ζορμπά, εργάτη στη γαλακτοβιομηχανία “Ηπειρος”. Μετά από δύο και πλέον χρόνια από την εργατική δολοφονία του Χρήστου, καταδικάσθηκαν σε ένα έτος φυλάκιση έκαστος, ο τεχνικός ασφαλείας, ο διευθυντής του εργοστασίου και ο βιομήχανος Στέφανος Παντελιάδης, αφού τους αναγνωρίστηκε το ελαφρυντικό του πρότερου σύννομου βίου.

Παρά τις ενορχηστρωμένες προσπάθειες συγκάλυψης των πραγματικών αιτίων θανάτου του Χρήστου Ζορμπά, η οικογένειά

του με την συνδρομή των συνηγόρων υποστήριξης της κατηγορίας, του Εργατικού Κέντρου Άρτας, που διοργάνωσε το προηγούμενο απόγευμα μεγάλο συλλαλητήριο στο κέντρο της πόλης και αρκετών συνδικαλιστικών φορέων και πολιτικών οργανώσεων κατάφερε να μην θαφτεί το θέμα και να αποδειχτεί πέραν πάσης αμφιβολίας ότι ο Χρήστος έπεσε νεκρός εν ώρα καθήκοντος λόγω των εγκληματικών ελλείψεων της εργοδοσίας, αφού δεν υπήρχε καν ρελέ διαφυγής ενώ και τα μέσα ατομικής προστασίας ήταν παντελώς ανύπαρκτα, όπως τα γάντια, που αποδείχθηκε ότι ακόμα και σήμερα χορηγούνται στους εργαζόμενους γάντια νιτριλίου και όχι ειδικά γάντια ηλεκτρολόγου που προστατεύουν από την ηλεκτροπληξία.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε από όλους τους ανθρώπους που έβαλαν πλάτη ώστε να αποδοθεί έστω κι αυτή η ελάχιστη δικαιοσύνη, το ζήτημα πρωτίστως δεν είναι να δικαιωθεί ο Χρήστος Ζορμπάς και η οικογένειά του, αλλά να μην ξαναυπάρξει άλλος εργάτης στη θέση αυτή, να μην ξαναθρηνήσουμε νεκρό από την εγκληματική αμέλεια της εργοδοσίας.

Ακολουθεί το κείμενο καλέσματος στα δικαστήρια της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης που βρέθηκε στην Άρτα με πανό, καθώς και φωτογραφικό υλικό :

ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ

Τον Ιούνιο του 2020, σε μια από τις βραδινές βάρδιες της γαλακτοβιομηχανίας Ήπειρος στην Άρτα, το ηλεκτρικό ρεύμα χτυπάει τον 29χρονο εργαζόμενο Χρήστο Ζορμπά, ο οποίος σωριάζεται νεκρός. Από τη στιγμή εκείνη και για τα επόμενα δύο χρόνια, η γαλακτοβιομηχανία μιλάει επίμονα για “ατύχημα”. Όμως όλα δείχνουν πως επρόκειτο για έναν θάνατο που γνώριζαν ότι θα συμβεί, σαν ένα ρολόι που μετράει αντίστροφα, απλά δεν ήξεραν πότε και για ποιον.

Για να τα πάρουμε από την αρχή, ο Χρήστος Ζορμπάς βρέθηκε νεκρός επειδή στο πατάρι στο οποίο δούλευε δεν υπήρχε ρελέ

διαφυγής στον ηλεκτρολογικό πίνακα, με αποτέλεσμα να πεθάνει από ηλεκτροπληξία. Δεν υπήρχε ένα ρελέ το οποίο η επιχείρηση, όπως αναδείχθηκε και στη δίκη, είναι υποχρεωμένη να διαθέτει. Ένα ρελέ το οποίο ισχυρίζονταν ότι ήταν πρακτικά αδύνατον να τοποθετηθεί, αλλά με κάποιον μαγικό τρόπο μπόρεσε τελικά να τοποθετηθεί, μετά όμως τον θάνατο του Χρήστου. Στην εσωτερική αλληλογραφία μεταξύ των υψηλά ιστάμενων της εταιρίας, πριν το τραγικό συμβάν, υπάρχει γραπτά καταγεγραμμένη η παραδοχή ότι η μη ύπαρξη ρελέ είναι επικίνδυνη για τους εργαζόμενους και αμέσως μετά, η προτροπή να μην τοποθετηθούν ρελέ σε όλα τα ηλεκτρικά ερμάρια (σε ένα εκ των οποίων σκοτώθηκε τελικά ο Χρήστος Ζορμπάς) για να εξοικονομήσει η επιχείρηση χρήματα. Ένα αναθεματισμένο ρελέ, κόστους 14-44 ευρώ, για μια επιχείρηση, με ετήσιο τζίρο (σύμφωνα με τις δικές της δηλώσεις) 50 εκατομμύρια. Η πραγματικότητα, τελικά, μιλάει από μόνη της, αλλά έχει σημασία να το διατυπώνουμε καθαρά και με λέξεις: για τα αφεντικά και τις μεγαλοεπιχειρήσεις είμαστε απολύτως αναλώσιμοι, σαν εξαρτήματα που αν χαλάσουν απλά θα αντικατασταθούν, απλοί αριθμοί για να βγαίνει η δουλειά, ή μάλλον το χρήμα τους. Και το κέρδος τους αυτό, έχει μάλιστα τόσο μεγάλη αξία, που δεν προτίθενται να σπαταλήσουν ούτε λίγα ευρώ, των οποίων την απουσία ούτε που θα παρατηρήσουν μέσα στα άφθονα που βγάζουν, ακόμα κι αν αυτό θέτει σε κίνδυνο, εν γνώση τους, τις ζωές μας.

Ο Χρήστος, φοβόταν να πάει στη δουλειά, όπως μαρτυρούν οι συγγενείς του, αλλά όπως είχε γράψει και λίγες μέρες πριν τον θάνατό του σε ένα συνάδελφό του. Φοβόταν γιατί ήξερε ότι η επιχείρηση είναι “των φτηνών λύσεων” όπως έγραφε, ότι θα κληθεί να δουλέψει σε πίνακες χωρίς ρελέ διαφυγής, με γάντια νιτριλίου (κοινά γάντια καθαρισμού) αντί για ηλεκτρομονωτικά, χωρίς καμία προϋπηρεσία και εκπαίδευση, μόνος του σε όλη τη βραδινή βάρδια. Γιατί ο όμιλος Παντελιάδη, των τριών εταιριών, των 50 εκατομμυρίων ευρώ τζίρο ανά έτος, βλέπει τις ζωές και την ασφάλεια των εργαζομένων σαν ένα έξοδο, και τα έξοδα πρέπει να μειώνονται για να αυξάνονται τα κέρδη τους. Όμως ο Χρήστος δεν ήταν ο πρώτος, κι εμείς ξέρουμε ότι δεν φταίνε

μόνο τα “κακά αφεντικά” της “Ηπειρος”, αλλά ότι αυτή είναι η τακτική που ακολουθούν όλες οι μεγαλοεπιχειρήσεις, γιατί για όλες μπροστά στο ζεστό χρήμα εμείς μετατρέπομαστε σε απλούς αριθμούς, χωρίς ζωή, όνειρα και δικούς μας ανθρώπους που μένουν πίσω. Και το ξέρουν όλοι οι εργαζόμενοι στην “Ηπειρος”, αλλά και σε όλες τις αντίστοιχές της, που αναγκάζονται να δουλεύουν για ψίχουλα, ρισκάροντας τη ζωή τους, ξέροντας πως δεν έχουν άλλη επιλογή για να επιβιώσουν, που φοβούνται όπως ο Χρήστος, αλλά αναγκάζονται να πάνε κάθε μέρα στη δουλειά, κι αυτό τα αφεντικά το ξέρουν και το εκμεταλλεύονται.

Την Τετάρτη 13 Ιουλίου, στο Πρωτοδικείο Άρτας, η διοίκηση της “Ηπειρος” και η διεύθυνση του τοπικού εργοστασίου, που όλο αυτό το διάστημα μιλούν για “ατύχημα” και τολμούν να ρίχνουν την ευθύνη στον ίδιο τον Χρήστο, θα ακούσουν την ποινή τους. Και ενώ τίποτα δεν μπορεί να φέρει τον Χρήστο πίσω, εμείς οφείλουμε να είμαστε εκεί και να βροντοφωνάξουμε για τη δικαίωσή του, έστω κι έτσι. Οφείλουμε να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να μην υπάρξει άλλος Χρήστος και να δηλώσουμε επιτέλους, δυνατά και καθαρά, ότι οι ζωές μας είναι πολύτιμες και είναι πιο πάνω, πολύ πιο πάνω από τα κέρδη τους.





**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ, 9.30π.μ. ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΡΤΑΣ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ**

Ανακοίνωση Πρωτοβουλίας Πανεπιστημιακών ΑΠΘ-ΠΑΜΑΚ για τελευταία γεγονότα στο Α.Π.Θ

Για πολλοστή φορά από το 2021 διδάσκοντες-ουσες, ερευνητές-ήτριες, εργαζόμενες-οι στο ΑΠΘ γινόμαστε μάρτυρες της όξυνσης του αυταρχισμού και της βίαιης καταστολής. Φαίνεται να μην συγκλονίζει πλέον κανέναν ο βάρβαρος εκφυλισμός του χώρου της ανώτατης παιδείας και της έρευνας και η προσπάθεια μετατροπής του σε αστυνομοκρατούμενο έδαφος όπου οι διαφορές δεν

επιλύονται, αλλά πατάσσονται. Η εγκατάσταση MAT και ασφαλιτών στο πανεπιστήμιο και ο αντι-διαλογικός, ολοκληρωτικός χαρακτήρας της διοίκησης του πανεπιστημίου από την πρυτανική αρχή και την κυβέρνηση ανακαλούν – σαν να προσπαθούν και να υποσκελίσουν- τις χειρότερες μνήμες του ιστορικού παρελθόντος.

Λυπούμαστε βαθιά που οι συνάδελφοι πανεπιστημιακοί της Συγκλήτου στις 10 Μαΐου απαίτησαν ομόφωνα τη συστηματοποίηση της κατασταλτικής βίας εναντίον των φοιτητριών και των φοιτητών στο παρόν και στο μέλλον. Κάποιοι εξ αυτών μάλιστα παραδέχονται ότι στο ψήφισμα της Συγκλήτου αγνοήθηκε το προφανές, δηλαδή η αναβάθμιση και η όξυνση της επιθετικότητας της αστυνομίας. Στην πραγματικότητα, για τους σοβαρούς τραυματισμούς φοιτητών είναι υπόλογο το ίδιο το ΑΠΘ.

Αρνούμαστε να δεχθούμε τον εκβιασμό «είστε είτε με τις μολότοφ και τις καταστροφές είτε με την αστυνομία και την τάξη» γιατί ακριβώς τέτοια πλαστά διλήμματα νομιμοποιούν την καταστροφή του δημοκρατικού πανεπιστημίου, ενισχύουν την εμπέδωση της αστυνομοκρατίας και της «νόμιμης βίας» για την αντιμετώπιση κάθε ζητήματος εντός της πανεπιστημιακής κοινότητας και απέναντι σε ομάδες φοιτητών/-ριών.

Ειδικά σε αυτήν την περίπτωση, εν μέσω μιας μακράς περιόδου αντιπαραθέσεων σχετικά με τα κυβερνητικά σχέδια για πανεπιστημιακή αστυνομία, ιδιωτικοποίηση και συρρίκνωση του δημόσιου πανεπιστημίου, η θεαματική κατεδάφιση ενός στεκιού την παραμονή της Πρωτοχρονιάς ήταν ξεκάθαρα προκλητική και έστειλε μήνυμα εκδίκησης. Η ενέργεια αυτή απεδείχθη εντελώς άστοχη και αυτό θα έπρεπε να είχε προβληματίσει σοβαρά την πρυτανεία που είχε επιβάλει την κατεδάφιση και να την είχε οδηγήσει σε έκκληση για διάλογο, αντί να τη φανατίσει κι άλλο. Το άμεσο αποτέλεσμα του χειρισμού της αυτού ήταν να μην μπορεί να γίνει καμία κίνησή της χωρίς την κάλυψη διμοιριών MAT και ασφαλιτών μέσα στο πανεπιστήμιο.

Θεωρούμε ότι οι εικόνες της βίαιης καταστολής, της σωματικής τιμωρίας, των χημικών όπλων και των συλλήψεων μέσα στον

πανεπιστημιακό χώρο επιχειρούν να κατεδαφίσουν το αξιακό υπόβαθρο της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Ευτυχώς δεν είναι τόσο εύκολο.

Βλέπουμε όμως όλες και όλοι πόσο τραγικά είναι τα αποτελέσματα της όξυνσης της κατασταλτικής και αστυνομικής λογικής, την οποία εισήγαγε και υπηρετεί πιστά η σημερινή πρυτανική αρχή και η κυβέρνηση, μετατρέποντας τα πανεπιστήμιά μας από χώρους μόρφωσης, έρευνας, δημοκρατικής ζύμωσης και πολιτικής αντιπαράθεσης σε πεδία μάχης μεταξύ ενόπλων σωμάτων του κράτους και νέων ανθρώπων.

Αναρωτιόμαστε λοιπόν: Τι άραγε επιδιώκεται με την περαιτέρω όξυνση, παραπάνω από έναν χρόνο τώρα; Τι άλλο περιμένουν να συμβεί;

Πρωτοβουλία Πανεπιστημιακών ΑΠΘ-ΠΑΜΑΚ

Πέμπτη 12 Μαΐου 2022

Γενικής απεργία 6ης Απριλίου – Ιωάννινα (Ενημέρωση – Photos)

Τα ξημερώματα της 6ης Απριλίου, ημέρα γενικής απεργίας, αφισοκολλήσαμε τις προσόψεις της ΔΕΗ και της Εφορίας με την αφίσα ενάντια στην ακρίβεια που τυπώσαμε τον Οκτώβριο του 2021.

Το πρωί συμμετείχαμε ως Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση στην μαζικότερη απεργιακή συγκέντρωση με πανό που έγραφε “Η φτώχεια δεν έχει καλοπέραση πουθενά/Παγκόσμιος αντικρατικός

αντικαπιταλιστικός αγώνας ενάντια σε κρίσεις και πολέμους”, ενώ μετά το τέλος της πορείας πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση, την οποία στηρίξαμε, έξω από την Pizza Fan από τη Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Διανομέων Ιωαννίνων σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απόλυση διανομέα.

Μοιράσαμε, τόσο την μπροσούρα που διακινούμε από τον περασμένο Οκτώβριο, όσο και κείμενο που συμπεριλαμβάνει τις νέες εξελίξεις στο μέτωπο της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία, καθώς και την ενεργειακή και κάθε άλλη κρίση που παράγουν τα κράτη και το κεφάλαιο.

Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε την ημέρα της απεργίας όπως και η μπροσούρα της Χειρονομίας για την ακρίβεια.

Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΛΟΠΕΡΑΣΗ ΠΟΥΘΕΝΑ

Μετά το πέρασμα και του φετινού χειμώνα και τις τελευταίες διεθνείς εξελίξεις, είναι πλέον ορατό ότι οδεύουμε κοινωνικά από την μία κρίση στην άλλη.

Έχουμε την οικονομική κρίση του 2008, όπου η περίφημη ελεύθερη αγορά επιβιώνει χάριν στην κρατική παρέμβαση. Η πολιτική της λιτότητας, όπου κράτος και τεχνοκράτες ειδήμονες παρουσιάζουν σαν μονόδρομο, στοχεύει στην απορρόφηση της ζημίας από την κοινωνική βάση. Το κόστος ζωής ανεβαίνει, οι άνθρωποι φτωχοποιούνται, ενώ για πολλούς η καθημερινή επιβίωση μετατρέπεται σε μόνιμο άγχος. Στην συνέχεια, έχουμε την πανδημική κρίση, αποτέλεσμα του εξαντλητικού ρυθμού παραγωγής και κατανάλωσης εμπορευμάτων. Στην διάρκεια αυτής, κράτος και ειδικοί, μετατρέπουν την υγειονομική προστασία, σε όχημα για την περαιτέρω οικονομική και ψυχολογική εξαθλίωση της κοινωνίας. Η ενεργειακή κρίση που ακολουθεί, μας αναγκάζει μια ακόμα φορά να πληρώσουμε τα σπασμένα, με τετραπλάσιους λογαριασμούς ρεύματος και τις τιμές των καυσίμων στα ύψη. Παράλληλα, η λεηλασία του φυσικού πλούτου για χάρη της άενης κερδοφορίας, δομικό στοιχείο του καπιταλισμού, παρουσιάζεται εδώ και δεκαετίες ως οικολογική κρίση. Σε αυτή την ήδη ζοφερή πραγματικότητα για όλους μας, έρχεται να προστεθεί η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, που παρουσιάζεται πάλι με όρους κρίσης. Όπως και σε κάθε πόλεμο, έτσι και τώρα, οι νεκροί, η φτώχεια, η εξαθλίωση αλλά και το εθνικιστικό δηλητήριο που

αφήνει πίσω του, πέφτουν πάλι στις πλάτες της κοινωνικής βάσης. Άλλωστε, τα συμφέροντα πίσω από την σύγκρουση αυτή, δεν αφορούν τους ανθρώπους που σκοτώνουν και σκοτώνονται, αλλά αυτά των κρατών, των ολιγαρχών και της ίδιας της καπιταλιστικής αναπαραγωγής.

Κοινός παρονομαστής σε όλες αυτές τις κρίσεις είναι τα όρια που συναντά ο ίδιος ο καπιταλισμός. Η κυριαρχία του κέρδους σε βάρος φύσης και κοινωνίας αποτελεί την πραγματική κρίση. Τα κράτη παρά την ρητορική τους, δεν δείχνουν καμία πρόθεση υπέρ του λαού, απεναντίας, ξοδεύουν υπέρογκα ποσά στον πολεμικό και κατασταλτικό του εξοπλισμό. Έτσι, παίρνουν ξεκάθαρη θέση υπέρ των συμφερόντων του κεφαλαίου, ενώ η λογική των συνεχών κρίσεων, ενισχύει την εικόνα του κράτους-προστάτη που κάνει ότι καλύτερο μπορεί, κόντρα στις συμφορές που μας βρήκαν.

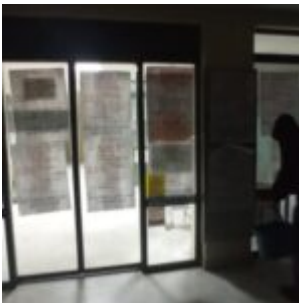
Οι αλληπάλληλες αυτές κρίσεις, διαμορφώνουν μια δυσβάσταχτη ζωή για τα άτομα και τις κοινωνίες. Η φτωχοποίηση και η εξαθλίωση του πληθυσμού συνεχίζονται, ενώ η ανεργία και η επισφαλής εργασία κυριαρχούν. Πέρα από τις άμεσες επιπτώσεις τους, δηλαδή την δυσκολία για επιβίωση και εξασφάλιση των βασικών, όπως ένα ζεστό σπίτι τον χειμώνα και μια άνετη πρόσβαση σε τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης, διαμορφώνουν και ένα νέο τρόπο ζωής. Αυτόν της συνεχούς ανασφάλειας για το μέλλον, του φόβου, των έκτακτων αναγκών και της κανονικοποίησης του αυταρχισμού και του πολεμικού λόγου. Άλλωστε, πολλά από εμάς, από όσο θυμούνται τον εαυτό τους, βρίσκονται στην δίνη μιας κρίσης και απαιτείται να κάνουν θυσίες. Έτσι, νιώθουμε ότι οι εξελίξεις μας ξεπερνούν, η άποψη μας δεν είναι αρκετά εξειδικευμένη και ωθούμαστε στην ατομική και συλλογική αδράνεια.

Στην παρούσα συνθήκη, η εκτίναξη των τιμών σε βασικά αγαθά, η ενεργειακή φτώχεια και τα χρηματιστήρια ενέργειας, η άνοδος στα ενοίκια και τα κτηματομεσιτικά funds, η πολεμική φρίκη που εκτυλίσσεται δίπλα μας και όλα αυτά μετά από δύο χρόνια πανδημίας, καθιστούν τις συλλογικές αντιστάσεις ενάντια στην περαιτέρω υποβάθμιση της ζωής μας επιτακτικές. Από την

γειτονική Αλβανία, μέχρι την μακρινή Χιλή ο αγώνας οφείλει να είναι παγκόσμιος, αντι κρατικός και αντικαπιταλιστικός.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ – ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΥΣ.

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ





[Download \(PDF, 8.1MB\)](#)

Ιωάννινα 17 Μαρτίου 2022: μια ημέρα γεμάτη δράσεις για το

εμφυλο

Στις 17 Μαρτίου το απόγευμα, πραγματοποιήθηκε στα Γιάννινα μία συγκέντρωση, διαφορετική και πολυδιάστατη, που είχε σχεδιαστεί να παρουσιαστεί την 8ης Μάρτη και που λόγω δύσκολων καιρικών φαινομένων, μεταφέρθηκε για την παραπάνω ημερομηνία.

Ένα μεγάλο πανό με το σύνθημα «Όλες μαζί για μια ζωή χωρίς υποταγή», προβολή βίντεο και φωτογραφιών φεμινιστικού περιεχομένου, installation, έκθεση αφισών για τις γυναικοκτονίες που έχουν λάβει χώρα τον τελευταίο ένα χρόνο στην Ελλάδα, ανάγνωση πολιτικών κειμένων, αναπαραγωγή ηχητικού με θεατρική αισθητική για τις γυναικοκτονίες και την έμφυλη βία, ανάγνωση ποιημάτων και πεζών...

Όλα αυτά προέκυψαν από τη σύμπραξη συλλογικοτήτων (Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση, Οδυσσεβάχ, Αναμέτρηση οργάνωση για μια νέα κομμουνιστική αριστερά), κοινωνικών χώρων (Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Αλιμούρα, Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος Ιωαννίνων) και ατόμων που πλαισίωσαν τη συνέλευση που καλέστηκε από τη Χειρονομία ΑΚ στην Αλιμούρα με σκοπό να διοργανωθεί μία διαφορετική 8η Μάρτη.

Η πολυσυλλεκτικότητα του Συντονισμού για την 8η Μάρτη, ο πλουραλισμός απόψεων και ιδεών και η διάθεση να τεθούμε στο δημόσιο χώρο και να εκφράσουμε με τρόπο διαφορετικό την αντίθεση και την αντίστασή μας απέναντι στην καταπίεση, την εξουσία, το μισογυνισμό, την έμφυλη βία και την πατριαρχία, οδήγησαν σε ένα πολύ όμορφο αποτέλεσμα.





Ο φόβος αλλάζει πλευρά! Παρέμβαση στο Εθνικό Θέατρο (Φωτογραφίες+Βίντεο)

Ο φόβος αλλάζει πλευρά...

Το πρωί του Σαββάτου, πριν το κρεσέντο καταστολής που εκτυλίχθηκε στο κέντρο της πόλης, πραγματοποιήθηκε παρέμβαση έξω από το κτίριο Τσίλλερ του Εθνικού Θεάτρου. Καλλιτέχνες, μέλη πολιτικών συλλογικοτήτων και φεμινιστικών ομάδων, ΛΟΑΤΚΙ άτομα δήλωσαν τη στήριξη τους σε όποι@ μιλάει.

Μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα. Η δημοκρατία, μας λέτε ότι δεν εκβιάζεται, βλέπουμε όμως καθημερινά να «βιάζεται» από τους κυβερνώντες, από τους υπεράνω πάσης υποψίας, από τους «γνωστούς» καλλιτέχνες. Νομίζετε ότι ασκώντας βία θα μας κρατήσετε σιωπηλές/ούς, φοβισμένες/ους, υποταγμένες/ους. Ακούστε το, όμως καλά. Δεν σας φοβόμαστε! Και το αποδεικνύουμε κάθε μέρα. Βγαίνοντας στον δρόμο για να διεκδικήσουμε την αρπαγή των αυτονόητων. Σπάζοντας τη σιωπή απέναντι στα περιστατικά έμφυλης και σεξουαλικής κακοποίησης.

ΜΑΤ, ΔΡΑΣΗ, Αύρες εσείς; Αλληλεγγύη εμείς!

Χέρι χέρι, δίπλα δίπλα σπάμε τη σιωπή, νικάμε τη βαρβαρότητά σας!

Το βίντεο της παρέμβασης

<https://fb.watch/450HS0EzzE/>

Φωτογραφικό υλικό από την Σήφη Παπαδάκη





